

Birinci Ders:

Okuldaki ikinci ayımda, hocamız test sorularını dağıttı. Ben okulun en iyi öğrencilerinden biriydim. Son soruya kadar soluk almadan geldim ve orada çakıldım kaldım. Son soru söyleydi :

'Hergün okulu temizleyen hademe kadının ilk adı nedir ?'

Bu her halde bir çeşit şaka olmalıydı. Kadını, yerleri sılerken, hemen hergün görüyordum. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı. 50'lerinde falan

olmalıydı. Ama adını nerden bilecektim ki ! Son soruyu yanıtsız bırakıp kağıdı teslim ettim. Süre biterken bir öğrenci, son sorunun test sonuçlarına dahil olup olmadığını sordu.

'Tabii, dahil' dedi, Hocamız...

'İş yaşamınız boyunca insanlarla karşılaşacaksınız. Hepsi birbirinden farklı insanlar. Ama hepsi sizin ilginiz ve dikkatinizi hak eden insanlar bunlar.

Onlara sadece gülümsemeniz ve 'Merhaba' demeniz gerekse bile...'

Bu dersi hayatım boyunca unutmadım. Hademenin adını da...

Dorothy idi.

İkinci Ders :

Bir gece vakit gece-yarisına doğru Alabama Otoyolunun kenarında duran bir zenci kadın gördüm. Bardaktan boşanırca yağın yağmura rağmen, bozulan arabasının dışında duruyor ve dikkati çekmeye çalışıyordu. geçen her arabaya el sallıyordu. Yanında durdum. 60'lı yıllarda bir beyazın bir zenciye, hem de Alabama'da, yardıma kalkışması pek olağan şeylerden değildi. Onu kente kadar götürdüm. Bir taksi durağına bıraktım. Ayrılırken ille de adresimi istedi, verdim. Bir hafta sonra, kapım çalındı. Muazzam bir konsol televizyon indiriyordu adamlar. Bir de not ekliydi, armağanda...

'Geçen gece otoyolda bana yardımınıza teşekkür ederim. O korkunç yağmur sadece elbiselerimi değil, ruhumu da sıırıslıkla etmişti. Kendime güvenimi yitirmek üzereydim, siz çıka geldiniz. Sizin sayenizde ölmekte olan kocamın yatağının baş ucuna zamanında ulaşmayı başardım. Biraz sonra son nefesini verdi. allah bana yardım eden sizi ve başkalarına karşılık beklemeksizin

HAYAT DERSLERİ

Ahmet Türkan tarafından yazıldı
Perşembe, 09 Mayıs 2024 19:36 -

yardım eden herkesi kutsasın...
En İyi Dileklerimle,
Bayan Nat King Cole.'

çnc Ders :

Size Hizmet Edenleri Hep Hatırlayın...

Bir pastanın üç otuz paraya satıldığı günlerde 10 yaşında bir çocuk pastaneye girdi. Garson kız hemen koştu... Çocuk sordu:
'Çikolatalı pasta kaç para ?'
'50 Cent.'

Çocuk cebinden çıkardığı bozukları saydı. Bir daha sordu:
'Peki, Dondurma Ne Kadar ?'
'35 Cent.' dedi garson kız, sabırsızlıkla. Dükkanda yığınla müşteri vardı ve kız hepsine tek başına koşuşturuyordu. Bu çocukla daha ne kadar vakit geçirebilirdi ki...
Çocuk parasını bir daha saydı ve
'Bir dondurma alabilir miyim, lütfen ?' dedi.
Kız dondurmayı getirdi. Fişi tabağın kenarına koydu ve
Öteki masaya koştu. Çocuk dondurmasını bitirdi. Fişi kasaya dedi. Garson kız
masayı temizlemek üzere geldiğinde, gözleri doldu, birden. Masayı sanki akan gözyaşları temizleyecekti. Boş dondurma tabağının yanında çocuğun bıraktığı 15 Cent'lik bahşış duruyordu..

Dördüncü Ders :

Yolumuzdaki Engeller...

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya

koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak diye gözlüyor... Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolasıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Kan ter içinde kaldı ama, sonunda, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı... Kese altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde... 'Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir.' diyordu kral. Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı. 'Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır.'

Beşinci Ders :

Önemli Olan Vermektir..

Yıllar önce hastanede çalışırken, ağır hasta bir kız getirdiler. Tek yaşam şansı, beş yaşındaki kardeşinden acil kan nakli idi. Küçük oğlan aynı hastalıktan mucizevi bir şekilde kurtulmuş ve kanında o hastalığın mikroplarını yok eden antikolar oluşmuştu. Doktor durumu beş yaşındaki oğlana anlattı ve ablasına kan verip vermeyeceğini sordu. Küçük çocuk bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı ve 'Eğer kurtulacaksa, veririm kanımı' dedi. Kan nakli yapılırken, ablasının gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyordu. Kızın yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı, ama küçük çocuğun yüzü de giderek soluyordu... Gülümsemesi de yok oldu. Titreyen bir sesle doktora sordu : 'Hemen mi öleceğim ?' Ufaklık, doktoru yanlış anlamıştı, ablasına vücudundaki bütün kanı verip, öleceğini düşünüyordu.

ALINTI